

væsenets Slutnings- og Redningsforanstaltninger bevirkede Skade, for saa vidt angaar Kjøbenhavn og Landet“.

(1ste Behandling findes i Tidenden Sp. 546 ff.; Udvalgets Betænkning findes i Tillæg B. Sp. 81 ff.)

Foruden de i Udvalgets Betænkning opførte Ændringsforslag var intet saadant stillet.

De stillede Ændringsforslag, Lovforslagets eneste Paragraf samt Spørgsmaalet om Lovforslagets Dørgang til 3die Behandling sattes under Et under Forhandling.

Ordføreren (S. Jensen): Af den omdelte Betænkning ville ærede Medlemmer se, at Udvalget ikke er blevet enig om en Indstilling. Mindretallet har været af den Mening, at de Skader, der bleve bevirkede ved Brandvæsenets Slutningsforanstaltninger, kunde afhjælpes ad privat Veie, Flertallet har ogsaa tildels været af den Mening, og man har søgt Oplysninger fra forskjellige Sider, og man der eksisterede Foreninger, der forsikrede imod saadan Skade. Imidlertid har man ikke kunnet komme til videre Oplysning i saa Henseende. Vi fandt i Landsthingsudvalgets Betænkning, at der skulde være Forsikringsforeninger, der forsikrede mod sliG Skade, og vi søgte da Oplysning hos Udvalgets Ordfører, men fik til Svar af det ærede Medlem, som endnu er Medlem af Landstinget, at det vel var blevet udtalt, at der eksisterede saadanne Foreninger, men det var ikke godtgjort, at de virkelig eksisterede; han troede dernæst, at det var i Sylland, at disse Foreninger eksisterede. Vi søgte senere Oplysninger hos Medlemmer her, navnlig fra Sylland, men kunde ikke komme efter, at der eksisterede saadanne Foreninger. Dette har gjort, at Flertallet er kommet til den Mening, at man maatte billige Lovens Grundtanke. Det synes at have viist sig, at efterat en saadan Lov har været forhandlet af den lovgivende Magt for 5 Aar siden, have derefter sliGe Forsikringsforeninger ikke paataget sig den Slags Erstatninger, og der er ingen Sandsynlighed for, at det nogen- sinde vil ske. Derfor tror man, at det netop er nødvendigt og rigtigt — og det ærede Mindretal erkjender det jo ogsaa for rigtigt, at sliG Skade erstattes — at gaa den her foreslaaede Veie, for at Erstatning kan tilveiebringes. Det forekommer ogsaa Flertallet, at denne Sag maa tages som en offentlig Sag. Brandpolitiloven af 1861 § 42 bestemmer, at en sliG Skade, der foranlediges af Brandslutningsvæsenet, er at betragte som Brandskade. Nu er der dog noget Forunderligt i, at en Lov bestemmer, at sliG Skade er at betragte som Brandskade, men det siges ikke, hvorledes Erstatningen kommer til Veie; dette synes at være en Mangel. Lovgivningsmagten har ogsaa erkjendt

dette, idet den ved Kjøbstadbrandloven har indsat en Bestemmelse om, hvorledes sliG Skade skal erstattes i Kjøbstæderne. Der er ved mange andre Leiligheder vedtaget Love, som gaa i samme Retning, idet man mere og mere er kommen til Erkjendelse af, at naar det Offentlige foranlediger sliG Skade, saa bør det ogsaa erstatte den. Vi have jo i Aar hørt en Lov for om Nligthjærsker og Snekastningsarbejder. I denne Lov er der en Paragraf, som indeholder den Bestemmelse, at, naar en Veie ikke kan staves ryddelig, skal der aabnes Veie udenom den paa Marken, saaledes at Veisærdselen ikke standses, og dette skal erstattes af Kommunen. Der er altsaa ogsaa der en Bestemmelse om offentlig Erstatning, og det er erkjendt, at, idet det Offentlige paabyder, at der skal være en Veie udenom, skal ogsaa Erstatning derfor udredes af det Offentlige. Det synes, at Lovgivningsmagten mere og mere er kommen til Erkjendelse af Vigtigheden af, at Enkeltmand ikke skal lide, men at Byrden skal fordeles paa større Samsund. Vi have ligeledes for ikke længe siden vedtaget en Krigsskadeserstatningslov. Enkeltmand har heller ikke der Netskav; men Lovgivningsmagten har derved viist, at den mere og mere er kommen til den Erkjendelse, at det er for stor en Byrde for Enkeltmand at bære, og at den maa fordeles paa flere. Kort sagt, Flertallet billiger Lovens Grundtanke, idet det ikke kan erkjende, at man kan saa Skaden erstattet ved privat Virksomhed; men der er dog nogle i det mere Enkelte gaende Punkter, hvori Flertallet ikke har været enig med Lovens Bestemmelser, men har troet, at der er adskillige Smaamangler at afhjælpe. Man har derfor stillet nogle enkelte Ændringsforslag. Ændringsforslaget under Nr. 1 søger at raade Bod paa den Uklarhed, der synes at være i Loven, idet det hedder, at Erstatning for den ved Slutningsforanstaltninger bevirkede Skade skal erstattes af „de Kasser, af hvilke Brandvæsenets øvrige Udgifter afholdes.“ Nu er det jo sikkert nok, at herved menes Kommunekasserne; men der har dog været nogen Tvivl i saa Henseende hos Medlemmer af Udvalget, navnlig dem fra Sylland, idet de have paastaet, at hos dem var der ingen Kasse, der afholdt Brandvæsenets Udgifter, og at det altsaa ikke var klart, hvoraf denne Erstatning skulde tages. Vi have derfor troet, at det var mere rigtigt at sætte: „Stedets Kommunekasse“; thi saa var det klart, hvorfra Erstatningen skulde komme. I samme Ændringsforslag er der gjort den Tilføjning, at det ikke alene skulde være Kommunen, der skulde udrede denne Erstatning, men at, hvis den blev for stor, skulde en vis Del gaa over til Amtsrepartitionsfonden. Hvorvel man kan sige, at det vil være sjældent, at Staden bliver betydelig, kunde det dog ske, enten at een meget stor Skade eller at flere Skader i eet Aar kunde blive trykkende for en lille Kommune. Flertallet har derfor ment, at, naar den bevirkede